

[Tinning]

sin første sygedag. Nu findes der nogle familier med børn, hvor man skal, nemlig alle dem, som ikke havde enten overenskomstmæssige aftaler eller andre kutymer, der sagde det modsatte. Deres forhold er notorisk blevet forringede. Ganske rigtigt har fru Lone Dybkjær holdt en utroligt rørende tale om, at det ikke måtte ske, men den selv samme fru Lone Dybkjær har nogle få dage senere sagt, at den løsning, man nu fandt, nok var den praktisk bedst mulige. Den praktisk bedst mulige – som altså betød, at man forringede vilkårene for mange familier med børn. Det har man gjort, det har hr. Henrik Toft gjort, det har venstre gjort, det har regeringen gjort. Man kan sige, at sådan er der så meget, og tingene kan smutte, men man skal i hvert fald ikke komme og sige, at man ikke har gjort det.

Agerschou (SF):

Det er helt befriende for en gangs skyld at skulle behandle et forslag, der har til hensigt at forbedre børnefamilieens vilkår i stedet for som gennem hele efteråret at skulle arbejde med forslag, der udelukkende havde til formål at genere børnefamilier mest muligt.

Forslaget fra VS består af tre dele, som SF principielt kan tilslutte sig alle sammen. Det første er, at børnetilskuddet skal dække de faktiske merudgifter ved at have børn, dække merudgifter til husleje, tøj og mad. Her synes jeg, forslaget består af to dele, dels det indholdsmæssige, dels det, som hr. Tinning kalder det realpolitiske. Det indholdsmæssige er: hvem har ansvaret for børnene? Her mener vi i SF, at børn også er et fællesskabsansvar, at fællesskabet, samfundet som sådant har en interesse i og ansvaret for, hvilke vilkår der gives børn, og hvilke vilkår der gives børnefamilier. Det ved jeg godt at en del af de borgerlige partier er imod. De mener, at børns og børnefamilieens vilkår er helt op til de forhåndenværende søms princip. De, der er rige, kan hygge sig lidt mere med deres børn, og de, der har travlt med at skrabe sammen til den daglige føde, har så ikke tid til at give deres børn de samme muligheder. Det er meget kort sagt de borgerlige partiers betragtninger.

Når vi så når til det realpolitiske – og det realpolitiske her i folkettinget begrænser sig i hovedsagen til det økonomiske – er det da

rigtigt, som socialministeren også har lagt mærke til, at hvis vi gennemførte VS' forslag i morgen, ville det koste 15 mia kr., og det er selvfølgelig urealistisk. Det betyder også, at socialministeren rent faktisk ikke har læst VS' forslag, for der står netop på allerførste side – som oven i købet faktisk kun består af 10 linjer – at folkettinget opfordrer regeringen til som led i en samlet børnepolitik at fremlægge en plan, som gradvis i løbet af en årække fører frem til følgende målsætninger – og så kommer bl.a. noget om børnetilskuddet. Det synes jeg også socialministeren skulle lægge mærke til.

Punkt 2 i VS' forslag går ud på, at daginstitutionsoophold på samme måde som skolegang gøres vederlagsfrit. Det har på samme måde en indholdsmæssig side og en realpolitisk side. Det indholdsmæssige er, om man ønsker at give børn så optimalt gode opvækstvilkår som muligt. Hvis man ønsker det, så er det efter SF's opfattelse sådan, at tilbud om daginstitutionsplasser for børn er noget, der er særdeles vigtigt. Så vidt jeg kunne høre på socialministerens indlæg, tager han egentlig ikke stilling til det, men vi kender de konservatives holdning fra andre lejligheder. Det vil gøre efterspørgslen på daginstitutioner større, mener socialministeren, og det skal nok også være rigtigt. På præcis samme måde kunne man argumentere med hensyn til folkeskoleophold. Derfor venter jeg da på, at socialministeren sælger det forslag til undervisningsministeren, at man indfører en betalingstakst for folkeskoleopholdet. Det ville rimeligvis også gøre efterspørgslen efter pladser i folkeskolen noget mindre.

Til allersidst forslaget om de kollektive trafikmidler, der skal gøres gratis for børn i og under den skolepligtige alder. Deri er vi fuldstændig enige. Vi mener, at den byudvikling, den byplanlægning, der har fundet sted gennem de sidste 15–20 år, har gjort, at børn har mere brug for at være mobile, end man var tidligere. Det har noget at gøre med, at fritidsaktiviteter er blevet centraliseret, specielt i de store byer. Det har noget at gøre med, at man ikke længere kan lege i de boligområder, man har bygget op. Børns fritidsliv er blevet noget, der ligger længere væk, og derfor har børn større behov end tidligere for at bruge bl.a. de kollektive trafikmidler. Vi ser for så vidt det samme på skoleområ-